

Zmarł Jarosław Marek Rymkiewicz

Ze smutkiem przyjęliśmy informację o śmierci Jarosława Marka Rymkiewicza, poety, eseisty, tłumacza, dramaturga, historyka literatury. Miał 86 lat. Redakcja Teologii Politycznej składa rodzinie i bliskim najszczerze kondolencje. Wspominamy z wdzięcznością życzliwość, którą okazywał naszemu środowisku.

LIST WYŚŁANY W ZAŚWIATY

List wysłany w zaświaty – tym listem ja jestem
I chciałbym tylko wiedzieć kto mnie tam wysyła
Inne listy – pół brzoźki kot stary kulawy
I żaba ta co przy mnie tu w ogrodzie żyła

Te listy tam w zaświatach – czy ktoś je otwiera
Gdzieś jakieś inne życie niż to tu się toczy
Jest tam brzoźka co w zimie na poły umiera
Są żaby – te co tutaj wciąż patrzą nam w oczy

*

Jarosław Marek Rymkiewicz urodził się 13 lipca 1935 r. w Warszawie, w rodzinie prozaika pochodzenia niemiecko-polskiego, Władysława Szulca i lekarki Hanny z Baranowskich herbu Tuhan, pochodzenia tatarsko-niemieckiego. W 1957 roku zadebiutował pierwszym tomikiem „Konwencje”. Swój program poetycki oparł na klasycyzmie rozumianym jako odwołanie się do tradycji literackiej, zwłaszcza barokowej, a sformułował go w pracy „Czym jest klasycyzm. Manifesty poetyckie” z 1967 r. Kolejne tomiki poezji to m.in. „Człowiek z głową jastrzębia” (1960), „Metafizyka” (1963), „Co to jest drozd” (1973).

W latach 80. poeta odszedł od klasycyzmu, a w jego twórczości coraz bardziej wyraźna stała się tradycja romantyczna. Opublikował m.in. cykl o Adamie Mickiewiczu zatytułowany „Jak bajeczne żurawie”. Kolejne dzieła z tego okresu to m.in.: „Juliusz Słowacki pyta o godzinę” (1982), „Ulica Mandelsztama” (1983), „Mogiła Ordona” (1984), „Umschlagplatz” (1988). Autor encyklopedycznych książek poświęconych m.in. Bolesławowi Leśmianowi i Juliuszowi Słowackiemu. Przekładał również dzieła Osipa Mandelsztama, Federico Garcii Lorki i Pedro Calderona de la Barki.

W latach 70. Rymkiewicz publikował na emigracji i w drugim obiegu. W 1985 r. za działalność opozycyjną został usunięty z Instytutu Badań Literackich PAN. W 2007 r. ukazało się „Wieszanie”, obszerny esej o wydarzeniach z 1794 r., kiedy lud stolicy dokonywał egzekucji winnych rozbioru kraju. W kolejnych książkach: „Kinderszenen”, „Samuel Zborowski” oraz „Reytan. Upadek Polski” wracał do fundamentalnych pytań o polski los, narodowy charakter i rolę tragiczności w historii.